

MIÐVIKAN

flutti brúðrina

Jóannesar var úr Porkeri, Sarina Muller. Hon kom sum ung genta við Evensen, prósti, úr Hvalba inn á Nes. Har var Jóannes húskallur. Tey giftust og fluttu til Æðuvíkar at búgva. Hann var fyrsti maður, ið setti seg niður har.

Emil hevði eisini konu av Toftum úr Kvíggjargarðinum, Davia Heinesen. Kristoffur fór sum ungur við eingilskmonnum, og hann varð ein vælkendur trolaraskipari í Grimsby, har hann var búsitandi.

Jógvan sigldi nógv ár sum hovmeistari við "Smirli". Hann var giftur við Elisabeth úr Sumba og fluttu til Havnar.

Jørgen bygdi sær hús á Glyvrum. Hann giftist við dóttur Símun við Stein. Tríggjar vóru døturnar. Jóhanna giftist til Lambar við Jákup á Gerðinum. Tey finga sær familjunavni Gaardlykke. Jana og Elkin giftust til Rituvíkar. Jana við tí tá vælkenda skiparanum Dánial Peter Højgaard og Elkin giftist við Elias Olsen, ið var – minnst meg rætt – ein undangongumaður tá í tíðini, tá nógvir føroyingar vóru "til lands" í Íslandi.

Mamma gamla Jørgin, sum hann nú varð nevndur, fór inn til dótttrina á Toftum, tá ið hon var vorðin gomul. Hagani doyði hon út 97 ára gomul. Tá hevði hon sitið blind í umleið 20 ár.

Vanlukkuligur pálmaleygardagur

Várið 1911 var eitt sera gott vár til veður. Skipini fiskaðu flest øll undir Føroyum og sigldu nógv inn á Skálafjørðin eftir agni. Og nógv vársild var at fáa har. Tá áttu bæði Thomsen á Tvøroyri og Dahlahmenninir í Vági íshús við sildagoymslum á Skálafirði. Jørgin røkti eisini sildagørn. Ein morgun høvdu teir fingið rættuliga væl, teir

Í miðjuni Jógvan Næsaa, høgrumegin hann systirin Jana, mamma Niclas og Jørgen Højgaard. Vinstrumegin er Tofta Hanna

vóru bangnir fyri ikki at sleppa av við hana har á staðnum. Jørgin fór so sjálvur fjórði norð í Kalsoynna. Hann visti, at nú var um bestu útróðrartíð á Norðhavinum og ofta treyt teimum gott agn. Jú í Mikladali sluppu teir av við tær seinastu sildirnar.

Eisini Pálmaleygarnátt høvdu teir gørn standandi og finga eisini væl av sild, sum teir fóru til Skála við. Joen Karl Kristiansen átti stórt íshús. Áðrenn teir fóru, var avgjørt at farast skuldi til Havnar, tá ið teir komu út aftur. Farið var, men tá var komið nakað út á dagin, men veðrið var gott – eitt lot av útnyrðingi.

Tey, sum við vóru, var Jørgin, ið tá var 69 ára gamal, 3 abbabørn, børn hjá Dániali og Lenu. Hesi vóru Anna Sofia, 16 ár, Ginn, 12 ár og Óli, 10 ára gamal. So vóru 2 dreingir aftuat. Hans Jacob á Gerðinum, ið var 15 og Peter í Hoygarðinum, ið var 14 ár. Ferðin gekst væl suður, men tíðin varð stutt í Havn, tí ov seint var farið. Tað skýmdi væl, áðrenn farið var av Havnini.

Vestligur útnyrðingur var ættin, tí róðu teir niðan á Hvítanes fyri at kunna sigla um fjørðin. Teir høvdu so seglið á, men tá ið báturin var komin 1-2 snørislongdir úr landi, kom ein meldurhvirla út av landi, og teir kollsigldu. Hans Jacob og Peter slupp straks á kjøl, men Ginn sum dugdi at svimja sum fiskurin varð við at mala uttan um bátin fyri at leita eftir systirini og abbanum, men tá var vorðið rættuliga myrkt, og tey sóust ikki aftur.

Hvítanemenn, sum hoyrdu neyðarróp teirra, komu skjótt út til teirra og bjargaðu teimum, men Ginn var so illa farin, at hann doyði. Dreingirnir, ið reiddaðir vóru, vórðu væl móttiknir og vóru har náttina yvir.

Pálmásunnudag var nógv fólk komin til kirkju úti á Nesi. Fáu mundi tá hava frætt um vanlukkuna, fyrr enn tey komu í kirkju. Nesmenn vóru farnir tíðliga á morgni suður á Hvítanes. Tá ið komið var til

Dánjal, sonur Jørgen, og kona hansara, Malena. Tað vóru teirra børn sum druknaðu saman við abbanum

kirkjutið komu teir aftur við teimum trimum, ið reiddaðir vóru. Gulak Jacobsen, ið tá var hjálparprestur á Nesi, fór oman á Hamar at taka ímóti teimum, og hann fór síðan niðan á Garðar. Steðgað var at fara í kirkju til prestur kom oman aftur. Tástani ringdi kirkjuklokkan, og kirkjufólkið hevði bíðað í tolni. Tað var ein minnisrik syrgigudstænasta ið varð hildin í Neskirkju hendan dagin. Undan taluni var bert sálmurin "Sí, hvør nú Jesus frøðir", sungin, og aftaná var sungið "Kom Sandheds Konge. Kristus kom, ind i min Sjel du drager". Hesin sálmur passaði sera væl til dagin, hvar millum annað stendur í triðja vers-ið "Kom Livets Fyrste, før min Sag / mod Gravens mørke Hære / er du mig nær, skal Dødens Dag / en Palmesøndag være".

Tað varð leitað og rikið bæði seinnaftur sunnudagin og teir fylgjandi dagarnar, men líkini vórðu ikki funnin. Nakrar dagar aftaná kom Kristoffur inn við trolara sínum, eisini hann setti trolið nakrar ferð men við sama úrsliti.

Langafríggjadag fór Ginn til gravar. Tað var eitt stórt líkfylgi, sum kom oman av Gørðum og vísti honum, og teimum, teirra seinasta heiður. Tá ið kistan varð sídd niður, steig Gullak Jacobsen prestur fram á gravarbakkan og talaði troystarrík orð og minti millum annað á, hvat

ið stendur skrivað í Opinberingini: "at Havet også skal afgive sine døde", og prestur endaði við at lýsa Guds signing bæði yvir honum, ið fekk loyvi at hvíla í vígdari jørð, og teimum, sum høvdu fingið teirra vátu grøv útfyri Hvítanesi. Meðan grøvin var kastað til varð sungin sálmurin "Som den gyldne Sol frem-bryder".

Tá ið grøvin var kastað til og áðrenn farið var av grøvini, varð sungið, sum siður var, hesi bæði vers:

1. "Nu lader vi dennem sove i Fred.

Vi gaar hver hjem til sit Sted og ... og til ...,

thi føden kommer og er ej seet.

2. Dertil hjælpe os Kristus vor Trøst,

som med sit Blod haver os forløst, fra Djævelens Magt og evige Vee, Hannem skee Lov, Pris og Ære."

Komandi partur

Í komandi Miðviku verður greitt frá Dánjal Hansen úr Skálavík, sum hóast starblindur var til skips og gjørði alt vanligt arbeiði.

Ginn og Anna Sofia, sum druknaðu saman við abbanum, Jørgen, í 1911

